

Ὁρθόδοξες Μοναχικὲς Ἐμπειρίες

■ «Εἰκόνες Πραότητος»

Ὁ Ἱερομόναχος μεγαλόσχημος π. Δανιὴλ (Θεόδωρος Σάντου)*

Μέρος Β΄.

Ἀπὸ τὴν γραφίδα τοῦ π. Δανιὴλ ἐγράφησαν πολλὰ πνευματικὰ συγγράμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολὺ λίγα εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μέχρι τώρα. Οἱ παλιοὶ μαθητές του καὶ αὐτοὶ ποὺ τὸν ἄκουσαν, διατηροῦν στὴν μνήμη τους πολλὰς ἀπὸ τὶς συμβουλές του, ἀπὸ τὶς ὁποῖες προσφέρω μερικὲς στοὺς ἀδελφούς ποὺ ἀγαποῦν νὰ τὶς ἐκπληρώσουν καὶ νὰ προοδεύσουν πνευματικὰ.

Ἦτο φῶς ἀναμμένο στὸ κηροπήγιο καὶ φώτιζε μέχρι μακριὰ τοὺς γύρω του. Ὁλόκληρες νύκτες περνοῦσε μὲ τοὺς φίλους του, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀκούσουν τὶς νέες συμβουλές του, μὲ τὶς ὁποῖες τοὺς ἐξέπληττε ὁ π. Δανιὴλ. **Λ**αχταροῦσε νὰ βάλῃ θεμέλια στὸ πνευματικὸ του καθίδρυμα, τὸ Ἠσυχαστήριον Παρέου, μὲ μία ἐνάρετη ζωὴ, ποὺ νὰ ἀσχολῆται κυρίως μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὸν ἀγιασμό τῶν Μοναχῶν. **Ἡ** βίαν ἀπομάκρυνσίν του καὶ ὁ θάνατός του στὶς φυλακὲς τῆς πόλεως Αἰοῦντ, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του ἡσυχαστικὴ ἐστία, χάρις στὸ ζῆλό του γιὰ τὴν κατάκτησιν τῶν πνευματικῶν ἀπολαύσεων, δὲν ἔμειναν χωρὶς πνευματικὸς καρπούς. **Ἐ**έφυγε τὴν προσοχὴ πολλῶν, γιὰ νὰ δεχθῆ μέσα του τὸ φιλοκαλικὸ ἦθος τῆς προσευχῆς καὶ ἀγιότητος, ὅπως τοῦτο ἐξαπλώθηκε σὲ διάφορες περιοχὲς τῆς Ρουμανίας.

Ἡ μεταμόρφωσις τοῦ σωματικοῦ ἀνθρώπου σὲ πνευματικὸ εἶναι ἓνα μεγάλο θαῦμα. **Ὁ** πνευματοποιημένος ἄνθρωπος, ὁ Μοναχός, εἶναι ὁ ἀρραβῶνας τῆς μελλούσης ζωῆς, γιὰ τὴν ὁποία καταβάλλει ἀδιάκοπη προσπάθεια καὶ ἐξαιρετικὴ προετοιμασία. **Π**ρέπει νὰ νικᾷς συνεχῶς, νὰ προοδεύῃς πνευματικᾶ συνεχῶς, ὅπως μεγαλώνει τὸ μικρὸ παιδί. **Ὅ**λες τὶς περιστάσεις νὰ τὶς ἀντιμετωπίζεις, χωρὶς νὰ ταράζεσαι ψυχικά. **Ζ**ήτησε καθημερινὰ νὰ βλέπῃς, σὲ ποῖο στάδιο πνευματικὸ εὐρίσκεσαι. **Ν**ὰ ἐργάζεσαι μόνος σου μὲ τόση φροντίδα, ὥστε ὁ Ἡγούμενος καὶ πνευματικὸς σου νὰ μὴν ὑπάρχη ἀνάγκη νὰ σὲ κατευθύνῃ σὲ κάτω.

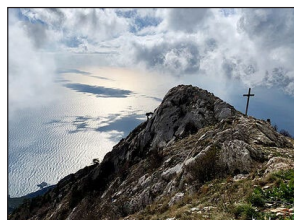
Ἡ ἀκαστασία τοῦ Μοναχοῦ εἶναι μεγάλο ἔγκλημα εἰς βάρος τῆς ψυχῆς του. **Σ**τὸ Βορονέτς, στὶς τοιχογραφίες ποὺ δείχνουν τὸν ἄδη, στὸ στόμα τοῦ δράκοντος φαίνονται καὶ καλογερικὰ σκουφιά...

Ὁ Μοναχός εἶναι μαθητευόμενος σὲ ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του. **Π**ρέπει νὰ ζοῦμε καθημερινὰ μὲ αὐτὴ τὴν αἴσθησι, ἀκόμη καὶ στὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς μας. **Ν**ὰ διδασκώμεθα τὴν ἀγιότητα τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀγία γλυκύτητα τῶν ὄνειδισμῶν, τὴν ἀγιότητα τῆς ὑπακοῆς, νὰ κόπτομε τὸ θέλημά μας σὲ κάθε τι, μὲ ταπεινώσι καὶ ἀφάνεια.

Ποῦ ἐγκείται ἡ βία τοῦ Μοναχοῦ; **Δ**ιατί, ἀκόμη καὶ ζηλωτὲς Μοναχοὶ δὲν μποροῦν νὰ κυριαρχήσουν στὸν ἑαυτὸ τους καὶ ἀμέσως ἀνάβουν ἀπὸ τὴν ὀργή; **Ἡ** ἐγκράτεια καὶ οἱ μοναχικὲς ἀσκήσεις, ἐὰν περιορίζονται μόνο στὰ ἐξωτερικά, κάνουν τὸν Μοναχὸ σὰν ἓνα δοχεῖο γεμᾶτο νερό, ποὺ τὸ ἔβαλαν στὴν φωτιά. **Ὅ**ταν οἱ ἀτμοὶ πολλαπλασιάζονται στὸ δοχεῖο, τὸ καπάκι πετάγεται καὶ οἱ ἀτμοὶ βγαίνουν ἔξω. **Ἡ** ἐξωτερικὴ ἀσκήσις ἢ, ὅπως λέγεται, σωματικὴ, μᾶς κάνει εὐαίσθητους καὶ ἐκρηκτικούς· δὲν μᾶς ἐλευθερώνει ἐσωτερικά, δὲν μᾶς ὀδηγεῖ στὴν ἀπάθεια. **Γ**ι' αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ πνευματικὴ ἀσκήσις, ἡ ἐσωτερικὴ ἐργασία. **Γ**ιὰ νὰ ἀλλάξουμε καὶ νὰ ἀλλοιωθοῦμε ἀπὸ τὰ ἐσωτερικά πρὸς τὰ ἐξωτερικά, καὶ ὄχι τὸ ἀντίθετο, ὅπως γίνεται συνήθως. **Ἡ** ἐξωτερικὴ ἐργασία εἶναι νηπιακὴ καὶ μόνο μὲ αὐτὴν παραμένουμε μὲ παιδικὸ μυαλὸ σὲ ὅλη τὴν ζωὴ μας.

Πρέπει νὰ πνευματικοποιήσουμε τὶς σχέσεις μας καὶ μεταξύ μας. **Ν**ὰ ζῆς καθημερινὰ τὴν χαρὰ, ὅταν συναντηθῆς μὲ ἓναν ἄνθρωπο. **Οἱ** Πατέρες ἔλεγαν αὐτὸ τὸν θαυμαστὸ

λόγο: «**Ε**ίδες τὸν ἄνθρωπό σου, εἶδες τὸν Θεό σου». **Γ**ιὰ νὰ κερδίσης κάποιον, κάνε ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος: «**Ν**ὰ βάζης μπροστά του τὰ καλὰ του ἔργα καὶ νὰ τὸν ἐγκωμιάζης».

Ο Μοναχὸς ἐγκατέλειψε τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. **Κ**αὶ αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Ἰησοῦ μένει σκυμμένος μὲ τὸ κεφάλι του ἐπὶ τὸ στήθος Του, ἀναπαύεται δίπλα Του, μένει στὸ λιμάνι τῆς ἀναπαύσεως. **Γ**ι' αὐτὸ καὶ ὁ Μοναχὸς μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀναπαύη τοὺς κουρασμένους ἀπὸ τὰ βάσανά τους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται σ' αὐτόν.

Οἱ Μοναχοὶ ἀγκυροβόλησαν στὸ λιμάνι τῆς καρδίας τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ὅποιος καταπραΰνει τὶς φουρτοῦνες μόνο μὲ τὸν λόγο Του. **Ο**πως ὁ Ἰησοῦς, μπορεῖ καὶ ὁ Μοναχὸς νὰ καταπαύσῃ τὶς ψυχικὲς φουρτοῦνες τῶν ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εἰρήνη, τὴν ὁποία τόσο πολὺ ἔχουν σήμερα ἀνάγκη οἱ ἄνθρωποι.

Ο Μοναχὸς εἶναι ὁ ὠλοκληρωμένος ἄνθρωπος, ὑγιὴς καὶ ἄρμονικὸς ψυχικᾶ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος συνεχῶς ἀναγεννᾶται καὶ αὐξάνει στὸ μέτρο τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. **Ε**ἶναι ὑπόδειγμα καὶ εἰκόνα Χριστιανικῆς ζωῆς καὶ συνεπῶς μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ὀκληρωθοῦν πνευματικά.

Αλλὰ γιὰ νὰ μπορῇ ὁ Μοναχὸς νὰ εἰρηνεύῃ, νὰ θεραπεύῃ καὶ νὰ ἀναπαύῃ πνευματικὰ τοὺς ἄλλους, πρέπει πρῶτα νὰ κάνῃ αὐτὸ τὸ ἔργο στὸν ἑαυτό του: **Ν**ὰ εἰρηνεύῃ ψυχικά, νὰ θεραπευθῇ, νὰ ὀλοκληρωθῇ, νὰ γίνῃ κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖον ὅλους τοὺς πληροῖ καὶ τοὺς ἀναγεννᾷ.

Η ἐπιμονὴ στὰ καλὰ ἔργα, ὀδηγεῖ στὴν γνῶσι τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ αὐτὴ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν μετάνοια καὶ στὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὸ αἷμα τῆς ψυχῆς, ἐνῶ αὐτὰ μᾶς ὀδηγοῦν στὴν διάκρισι, στὴν ἐπίγνωσι, στὴν ἐξέτασι τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, στὴν ἀγάπη τοῦ ἀγαθοῦ, στὴν γλυκύτητα τῶν καλῶν ἔργων, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀσκήσεως, τῆς προσευχῆς, τῆς κλωσύνης καὶ ὅλων τῶν ἀρετῶν. **Κ**αὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν Χάρι καὶ τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. □

(*) Γέροντος Πετρωνίου Τανάσε, Εἰκόνες πραότητος, σελ. 29-34, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», 2004. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.